

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 38

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 17 ianuarie 2012

SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 1.518 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	2-3	14.	— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Centru social cu destinație multifuncțională municipiul Arad, județul Arad” din cadrul Proiectului privind incluziunea socială	10
Decizia nr. 1.522 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 4 alin. (4), art. 8 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	4-6		ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Decizia nr. 1.579 din 13 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. f) și art. 2—12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	6-9		Hotărârea din 19 iulie 2011, definitivă la 19 octombrie 2011, în Cauza Jarnea împotriva României	11-15
			★	
			Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.518**

din 15 noiembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) lit. a)
din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România**

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Lu Xing, prin reprezentant legal Lu Guoping, în Dosarul nr. 5.402/4/2009 al Judecătoriei Sectorului 4 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 250D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.402/4/2009, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petenta Lu Xing, prin reprezentant legal Lu Guoping, într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii împotriva hotărârii Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate nu îndeplinesc criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului, întrucât sunt lipsite de precizie și claritate cu privire la înțelesul noțiunii de „motive neimputabile”. Arată că prin dispozițiile de lege criticate s-a conferit puterii administrative competența de a decide, pe baza unor criterii aleatorii, cu privire la temeinicia cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil. Susține că — din cauza acestei lipse de precizie și claritate — este afectată însăși substanța dreptului dedus

judecății, ceea ce aduce o vătămare gravă dreptului petentului la un proces echitabil.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, norma criticată fiind suficient de clară și precisă pentru ca destinatarul normei să poată valorifica posibilitatea oferită de prevederile de lege criticate, în sensul de a obține accesul la o nouă procedură de azil, în ipoteza în care se încadrează în cerințele impuse de acestea.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece acestea reglementează condițiile ce trebuie îndeplinite, alternativ, pentru ca solicitantului să i se acorde accesul la o nouă procedură de azil și nu sunt de natură să îngreuească dreptul părților de a beneficia de toate garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Redactarea acestora este suficient de clară și precisă pentru ca destinatarul normei, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, să înțeleagă cerințele stabilite de aceasta, în așa fel încât să poată valorifica posibilitatea oferită de prevederile de lege criticate, în sensul de a obține accesul la o nouă procedură de azil, în ipoteza în care se încadrează în cerințele impuse de acestea.

Mai mult, arată că legiuitorul poate stabili reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale pentru situații deosebite, astfel încât accesul liber la justiție să nu fie afectat. Totodată, arată că dispozițiile de lege criticate constituie norme de procedură a căror stabilire revine exclusiv în competența legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 88 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 122/2006 privind

azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 88 alin. (2) lit. a): „(2) Accesul la o nouă procedură de azil se acordă dacă sunt îndeplinite, alternativ, următoarele condiții:

a) pe parcursul procedurii de soluționare a cererii anterioare sau după soluționarea cererii anterioare printr-o hotărâre irevocabilă ori, după caz, printr-o decizie de închidere a dosarului, solicitantul invocă elemente noi care nu au putut fi prezentate din motive neimputabile acestuia, cu condiția ca aceste elemente să nu fie rezultatul unor acțiuni provocate în scopul obținerii unei forme de protecție din partea statului român. Solicitantul este obligat să facă dovada existenței noilor motive invocate și a imposibilității prezentării lor până la data depunerii cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil, raportate la dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate, prin Decizia nr. 633 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 29 iulie 2011.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că textul de lege ce formează obiectul excepției reglementează una dintre situațiile în care străinului i se poate acorda accesul la o nouă procedură de azil, anume aceea în care, fie pe parcursul procedurii de soluționare a cererii de azil anterioare, fie ulterior soluționării acesteia, solicitantul invocă elemente noi, despre care susține că nu au putut fi prezentate din motive care nu îi sunt imputabile.

Curtea a constatat că prevederile legale criticate oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia acestea i se adresează să înțeleagă condițiile pe care trebuie să le îndeplinească pentru a i se recunoaște dreptul de acces la o nouă procedură de azil. Referitor la respectarea criteriului calității legii în cadrul procesului de legiferare, instanța de contencios constituțional a reținut că însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat în jurisprudența sa că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ

determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării (Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Rekvenyi contra Ungariei*, paragraful 34).

Sintagma „motive neimputabile acestuia”, pe care autorul excepției o critică sub aspectul pretensei lipse de precizie și claritate, nu este de natură să aducă atingere dreptului la un proces echitabil. Instanța de judecată investită cu soluționarea plângerii formulate împotriva hotărârii de respingere a cererii emise de Oficiul Român pentru Imigrări se va pronunța în cadrul unui proces care satisface toate exigențele impuse de art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecătorul va aprecia dacă elementele noi de care petentul se prevalează în vederea obținerii dreptului de acces la o nouă procedură de azil puteau sau nu să fie prezentate în cadrul procedurii anterioare, stabilind astfel dacă neprezentarea a fost făcută din motive imputabile solicitantului sau din alte motive, în raport cu care acestuia nu i se poate reproșa niciun comportament culpabil. Așa fiind, Curtea nu poate reține nici critica referitoare la nesocotirea dreptului la un proces echitabil din perspectiva faptului că s-a conferit puterii administrative — reprezentată de Oficiul Român pentru Imigrări — competența de a decide, pe baza unor criterii aleatorii, cu privire la temeinicia cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil, hotărârea emisă de această autoritate administrativă fiind supusă cenzurii instanței judecătorești, care va putea înlătura eventualul refuz nejustificat de acordare a accesului la o nouă procedură de azil.

Asupra unei excepții având același obiect și motivată în mod similar, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 483 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 15 iunie 2011.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Lu Xing, prin reprezentant legal Lu Guoping, în Dosarul nr. 5.402/4/2009 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.522

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 4 alin. (4), art. 8 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 8 lit. a) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Vasile Dulămoiu în Dosarul nr. 11.818/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 352D/2011.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă la dosar în ședința publică. Lipsește autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 582D/2011, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Petru Ilioni în Dosarul nr. 5.810/2/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă la dosar în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 643D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4), art. 8 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Gheorghe Condrea în Dosarul nr. 6.375/2/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu delegația depusă la dosar în ședința publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Consilierul juridic al Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității este de acord cu conexarea.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură

civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 582D/2011 și nr. 643D/2011 la Dosarul nr. 352D/2011, care a fost primul înregistrat pe rolul Curții Constituționale.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul consilierului juridic al Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 11.818/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 8 lit. a) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâul Vasile Dulămoiu într-o cauză având ca obiect soluționarea acțiunii în constatare formulate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

Prin Încheierea din 7 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 5.810/2/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 8 lit. a) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâul Petru Ilioni într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea acțiunii în constatare formulate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

Prin Încheierea din 8 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6.375/2/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4), art. 8 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâul Gheorghe Condrea într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea acțiunii în constatare formulate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece: încalcă prezumția de nevinovăție; îngrădește dreptul la apărare prin neacordarea acestui drept în fața Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității; acordă atribuții jurisdicționale Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în disprețul dispozițiilor constituționale; condamnă și sancționează fapte care, la

momentul producerii lor, nu erau incriminate în legislația națională; desemnează ca unică instanță de judecată Curtea de Apel București — Secția contencios administrativ și fiscal; atribuie calitate procesuală activă Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, deși o acțiune în constatare nu poate fi promovată de cel ce emite un act administrativ, ci cel mult de persoana ce se simte lezată.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 lit. a), art. 4 alin. (4), art. 8 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 2 lit. a): „În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) *lucrător al Securității* — orice persoană care, având calitatea de ofițer sau de subofițer al Securității sau al Miliției cu atribuții pe linie de Securitate, inclusiv ofițer acoperit, în perioada 1945—1989, a desfășurat activități prin care a suprimat sau a îngăduit drepturi și libertăți fundamentale ale omului.”;

— Art. 4 alin. (4): „Acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia ori contestația împotriva adevărului prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 se introduce în cel mult 48 de ore de la aprobarea notei de constatare, respectiv de la publicarea pe internet a adevărului, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București. Aceasta se pronunță în termen de 48 de ore. Hotărârea instanței se atacă cu recurs în termen de 24 de ore, recursul soluționându-se în termen de 48 de ore. Hotărârea instanței, rămasă irevocabilă, se publică de îndată în Monitorul Oficial al României, Partea a III - a.”;

— Art. 8 lit. a): „Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității ia în discuție nota de constatare și, după caz: a) aprobă nota de constatare și dispune Direcției juridice introducerea unei acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia.”;

— Art. 11: „(1) Acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia se introduce la Secția

de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, fiind scutită de taxa de timbru.

(2) Hotărârea Curții de Apel București poate fi atacată cu recurs, în condițiile legii.

(3) La dosarul cauzei se depun copii certificate de pe documentele aflate în arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, documentele originale putând fi consultate la arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.”

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 52 alin. (1) privind dreptul de petiționare, ale art. 58 alin. (1) privind Avocatul Poporului și ale art. 126 privind instanțele judecătorești. De asemenea, consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 1, art. 14 și art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale, raportate la art. 20 din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat în numeroase cazuri asupra prevederilor de lege criticate, constatând că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate.

Astfel, prin Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, Curtea a statuat că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 s-a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură să confere Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității rolul de instanță extraordinară, astfel că nu se poate susține încălcarea dispozițiilor art. 126 alin. (5) din Constituție.

Cu privire la critica referitoare la competența exclusivă a unei singure instanțe de soluționare a cauzelor având ca obiect constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității, și anume Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, Curtea Constituțională a observat, prin Decizia nr. 530 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009, că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege. Or, dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 satisfac pe deplin exigențele constituționale invocate, inclusiv cele prevăzute de art. 126 alin. (5) referitoare la interdicția înființării de instanțe extraordinare.

Curtea a mai reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a persoanelor care au participat la activitatea de poliție politică comunistă, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 4 alin. (4), art. 8 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Vasile Dulămoiu în Dosarul nr. 11.818/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Petru Ilioni și de Gheorghe Condrea în dosarele nr. 5.810/2/2009 și nr. 6.375/2/2009 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.579

din 13 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. f) și art. 2—12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. f) și art. 2—12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Laurențiu Felician Veber în Dosarul nr. 4.188/91/2010 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 80D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 313D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. f) din Legea nr. 119/2010, excepție ridicată de Csiha Tamás Ernő Kornél în Dosarul nr. 6.655/100/2010 al Tribunalului Maramureș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 887D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. f) din Legea nr. 119/2010, excepție ridicată

de Ovidiu Genaru Bibire în Dosarul nr. 7.291/110/2010 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.076D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. f), art. 2—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 7.995/99/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 80D/2011, nr. 313D/2011, nr. 887D/2011 și nr. 1.076D/2011, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarelor nr. 313D/2011, nr. 887D/2011 și nr. 1.076D/2011 la Dosarul nr. 80D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, precum și considerentele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Ortiz și alții contra*

Spaniei, și Hotărârea din 12 octombrie 2004, pronunțată în Cauza *Kjartan Asmundsson contra Islandei*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.188/91/2010, **Tribunalul Vrancea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. f) și art. 2—12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

Excepția a fost ridicată de Laurențiu Felician Veber cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de recalculare a pensiei.

Prin Încheierea din 22 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6.655/100/2010, **Tribunalul Maramureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. f) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

Excepția a fost ridicată de Csiha Tamás Ernő Kornél cu prilejul soluționării unei acțiuni civile având ca obiect contestația formulată împotriva deciziei de recalculare a pensiei de serviciu.

Prin Încheierea din 25 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.291/110/2010, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. f) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

Excepția a fost ridicată de Ovidiu Genaru Bibire cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de recalculare a pensiei.

Prin Încheierea din 6 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.995/99/2010, **Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. f), art. 2—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

Excepția a fost ridicată, din oficiu, de către instanța de judecată cu prilejul soluționării unor cauze având ca obiect drepturi de asigurări sociale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată, în esență, că dispozițiile de lege criticate, care prevăd transformarea pensiilor speciale în pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, precum și recalcularea pensiilor speciale convenite sau aflate în plată prin utilizarea algoritmului de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, sunt contrare principiului constituțional al neretroactivității legii civile. Astfel, consideră că noile prevederi de lege nu pot afecta pensiile deja aflate în plată, ci trebuie să se aplice numai pensiilor ce se vor stabili în viitor, începând cu data intrării în vigoare a Legii nr. 119/2010. De asemenea, consideră că dispozițiile de lege criticate sunt discriminatorii. În acest sens, arată că aceleași considerente reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 873/2010 cu privire la magistrați sunt aplicabile și în ceea ce privește parlamentarii, aceștia fiind ținuți de obligații și interdicții asemănătoare. În același timp, este înfrânt principiul separației puterilor în stat prin crearea unui evident dezechilibru între

puterea legiuitoare și cea judecătorească. Astfel, în opinia sa, echilibrul între puteri se creează și prin diferitele modalități de exercitare a drepturilor și obligațiilor de către cei care poartă autoritatea, așa încât, dacă magistrații se bucură în continuare de pensie de serviciu, același drept trebuie acordat și parlamentarilor. De asemenea, prevederile de lege criticate aduc atingere autorității, independenței și reprezentativității mandatului de parlamentar, întrucât parlamentarul poate fi și o persoană cu o situație materială modestă, care are nevoie de mijloace decente și suficiente pentru a face față unei poziții de autoritate precum aceasta. În plus, statutul de deputat sau senator este de natură a marca întreaga existență a persoanei respective, care poate suporta consecințe de ordin moral sau fizic, un fost membru al parlamentului având un statut post-mandat special, caracterizat printr-o nevoie de ținută și prestață. În aceleași timp, sunt încălcate și dispozițiile art. 20 din Constituție prin raportare la prevederile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece la obținerea mandatului de parlamentar s-a născut o speranță legitimă privind pensia de serviciu, care este considerată un „bun” în sensul prevederilor mai sus arătate. Afectarea acestui drept echivalează cu o expropriere. Or, în cazul dispozițiilor de lege criticate, nu se poate vorbi despre existența unei cauze de utilitate publică, așa cum prevede Constituția ca o condiție a exproprierii. De asemenea, arată că se aduce atingere și dispozițiilor art. 53 din Constituție, întrucât din cuprinsul expunerii de motive a Legii nr. 119/2010 nu rezultă nici că măsurile bugetare se impun și nici faptul că acestea ar fi proporționale cu situația care le-a determinat. În plus, măsura restrângerii dreptului la pensie nu are un caracter temporar. În sfârșit, susțin că interesul public urmărit, respectiv asigurarea unui sistem unitar de pensii, încalcă principiul proporționalității, consacrat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și de Constituție, prin aceea că rupe justul echilibru ce trebuie păstrat între protecția proprietății și cerințele interesului general prin privarea de dreptul de a beneficia de pensie în cuantumul garantat de dispozițiile art. 68 alin. (2) și (7) din Legea nr. 567/2004.

Tribunalul Vrancea — Secția civilă consideră că Legea nr. 119/2010 încalcă dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, în măsura în care înlătură drepturi ce s-au născut sub imperiul legii vechi.

Tribunalul Maramureș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Tribunalul Bacău — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că principiul separației și echilibrului puterilor în stat nu exclude reglementarea diferențiată a pensiei de serviciu atâta vreme cât acest principiu nu poate transgresa și la nivelul drepturilor și al obligațiilor cuprinse în statutul special al reprezentanților fiecărei puteri. În ceea ce privește critica raportată la dispozițiile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, consideră că sunt valabile cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 873/2010.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, invocând cele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 873/2010, consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Avocatul Poporului, având în vedere aceeași decizie a Curții Constituționale, arată că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 lit. f) și art. 2—12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010.

Autorii excepției consideră că textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (4) privind separația și echilibrul puterilor în cadrul democrației constituționale, art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii civile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 44 alin. (1) și (3) referitor la garantarea proprietății private și condițiile în care poate fi efectuată exproprierea, art. 47 alin. (2) referitor la dreptul la pensie, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului și art. 69 alin. (1) referitor la mandatul reprezentativ al deputaților și senatorilor. De asemenea, consideră că sunt încălcate dispozițiile art. 20 din Constituție prin raportare la prevederile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul de proprietate. Totodată, invocă cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 30 mai 2000 pronunțată în Cauza *Carbonara și Ventura contra Italiei*, Hotărârea din 22 martie 2001 pronunțată în Cauza *Streletz, Kessler și Krenz contra Germaniei*, Hotărârea din 18 iunie 1971 pronunțată în Cauza *De Wilde, Ooms și Versyp contra Belgiei*, Hotărârea din 16 septembrie 1996 pronunțată în Cauza *Gaygusuz contra Austriei*, Hotărârea din 26 noiembrie 2002 pronunțată în Cauza *Buchen contra Cehiei*, Hotărârea din 12 aprilie 2006 pronunțată în Cauza *Stec și alții contra Regatului Unit*, Hotărârea din 12 octombrie 2004 pronunțată în Cauza *Kjartan Asmundsson contra Islandei*, Hotărârea din 12 aprilie 2006 pronunțată în Cauza *Muller contra Austriei*, Hotărârea din 18 noiembrie 2004 pronunțată în Cauza *Pravednaya contra Austriei*, Hotărârea din 20 noiembrie 1995 pronunțată în Cauza *Pressos Compania Naviera SA și alții contra Belgiei* și Hotărârea din 18 februarie 2009 pronunțată în Cauza *Andrejeva contra Letoniei*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că unele dintre criticile formulate în prezenta cauză au mai fost supuse analizei instanței de contencios constituțional. Astfel, pronunțându-se asupra conformității legii privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor cu dispozițiile constituționale privind dreptul de proprietate privată, dreptul la pensie și principiul neretroactivității legii civile, Curtea, prin

deciziile nr. 871 și nr. 873 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, a reținut, în esență, că „pensile de serviciu sunt compuse din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului care, prin adunarea cu pensia contributivă, să reflecte cuantumul pensiei de serviciu stabilit în legea specială.” Acordarea acestui supliment, neavând ca temei contribuția la sistemul de asigurări sociale, „ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acestuia.” Prin urmare, dobândirea dreptului la pensie specială „nu poate fi considerată ca instituind o obligație *ad aeternum* a statului de a acorda acest drept, singurul drept câștigat reprezentând doar prestațiile deja realizate până la intrarea în vigoare a noii reglementări și asupra cărora legiuitorul nu ar putea interveni decât prin încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție. Conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, textele de lege criticate afectează pensile speciale doar pe viitor, și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în acea profesie și vârsta eligibilă, nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, legea privind instituirea unor măsuri în domeniul pensiilor nu se răsfrânge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, care constituie *facta praeterita*.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica referitoare la existența unui tratament juridic diferențiat între magistrați, pe de o parte, și parlamentari, de cealaltă parte, Curtea constată că argumentele invocate de autorii excepției vizează existența unor obligații și incompatibilități asemănătoare, ceea ce, în opinia acestora, impune instituirea unei reglementări identice.

Curtea apreciază însă că cele două categorii comparate de beneficiari ai dreptului la pensie se află în situații obiectiv diferite. Astfel, existența unor interdicții sau incompatibilități asemănătoare nu este de natură să pună un semn de egalitate între activitatea și statutul magistraților în raport cu cele ale parlamentarilor. În timp ce magistratul, aflat în exercițiul profesiei sale, dedicată îndeplinirii justiției, este ținut de o serie de obligații care asigură imparțialitatea actului de justiție, ca o trăsătură definitorie a acestuia, interdicții care se întind pe întreaga carieră în justiție, parlamentarul, chemat să reprezinte poporul în cadrul autorității legiuitoare, este ținut numai pe perioada exercitării mandatului de anumite interdicții care urmăresc asigurarea unui vot cât mai ferit de influența unor interese personale. În acest din urmă caz însă nu se poate vorbi de o imparțialitate absolută, așa cum se cere în justiție, amprenta politică fiind de esență opțiunii votului parlamentar.

De altfel, Curtea constată că însăși afirmația potrivit căreia magistrații și parlamentarii se supun unui statut asemănător este infirmată de dispozițiile constituționale. Astfel, dacă art. 125 alin. (3) din Constituție prevede că „*Funcția de judecător este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior*”, dispoziție identică și pentru procurori [art. 132 alin. (2)] și judecătorii Curții Constituționale (art. 144), potrivit art. 71 alin. (2) din același act normativ fundamental, „*Calitatea de deputat sau de senator este incompatibilă cu exercitarea oricărei funcții publice de autoritate, cu excepția celei de membru al Guvernului.*”

Prin urmare, chiar dacă cele constatate cu privire la statutul și activitatea parlamentarilor au reprezentat și pot reprezenta în viitor temeuri ale acordării unei pensii de serviciu, Curtea reține că aceste temeuri sunt diferite de cele reținute cu privire la magistrați prin Decizia nr. 873/2010 și care au determinat acordarea în continuare a pensiilor de serviciu.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea principiului separației și echilibrului puterilor în stat, se constată că acest principiu constituțional consacră, într-adevăr, o diviziune a diferitelor funcții ale statului, care tinde la asigurarea unui echilibru în exercițiul acestora. Acest echilibru se realizează, în primul rând, prin modul de reglementare a atribuțiilor acestor autorități, care presupune asigurarea independenței unei autorități față de interferența unei altei autorități, dar nu exclude, pe de altă parte, existența unui mecanism de control reciproc între acestea. În acest sens, sunt și cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 637 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 22 august 2007.

Concretizarea acestui principiu se asigură, totodată, pe mai multe niveluri, vizând nu doar autoritățile, la modul general, ci și persoanele prin care se exercită autoritatea judecătorească, legislativă sau executivă în stat, în sensul prevenirii exercitării oricărei forme de influență sau constrângere personală care ar aduce atingere principiului în discuție. Relevante apar, din această perspectivă, cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 2 august 1996, referitor la numirea judecătorilor.

Răstrângerea principiului separației puterilor în stat asupra statutului persoanelor care exercită funcțiile judecătorească, legislativă sau executivă în stat nu poate primi însă și semnificația existenței unei obligații de asigurare a unor drepturi identice între diferitele categorii socioprofesionale. Altfel spus, principiul amintit nu este echivalent și nu presupune un tratament juridic identic între persoane care desfășoară activități diferite, îndeplinind funcții distincte.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. f) și art. 2—12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Laurențiu Felician Veber în Dosarul nr. 4.188/91/2010 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă, de Csiha Tamás Ernő Kornél în Dosarul nr. 6.655/100/2010 al Tribunalului Maramureș — Secția civilă, de Ovidiu Genaru Bibire în Dosarul nr. 7.291/110/2010 al Tribunalului Bacău — Secția civilă și, din oficiu, de Curtea de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 7.995/99/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Centru social cu destinație multifuncțională municipiul Arad, județul Arad”
din cadrul Proiectului privind incluziunea socială**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Centru social cu destinație multifuncțională municipiul Arad, județul Arad”, din cadrul Proiectului privind incluziunea socială, prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se asigură din împrumutul acordat de la Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BIRD) potrivit Legii nr. 40/2007 pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și

Dezvoltare, destinat finanțării Proiectului privind incluziunea socială, semnat la București la 4 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare, asigurat conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările ulterioare, de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și de la bugetul local, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Sulfina Barbu
Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș
Ministrul dezvoltării regionale și turismului,
Elena Gabriela Udrea
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 11 ianuarie 2012.
Nr. 14.

ANEXĂ

**INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Centru social cu destinație multifuncțională municipiul Arad, județul Arad”
din cadrul Proiectului privind incluziunea socială**

Titular: Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale,
Consiliul Local al Municipiului Arad — Direcția de dezvoltare și asistență comunitară
Beneficiar: Consiliul Local al Municipiului Arad — Direcția de dezvoltare și asistență comunitară
Amplasament: județul Arad, municipiul Arad, Str. Tarafului FN (cartier Sănnicolau Mic)
Indicatorii tehnico-economici:

— Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA): (1 euro = 4,3112 lei, 27 septembrie 2011), din care:	mii lei	2.411*)
• construcții+montaj	mii lei	1.746
— Capacități:		
• suprafața totală desfășurată	m ²	918,92
• suprafața totală construită	m ²	460,50
• regim înălțime		P+1E
• număr de beneficiari	nr. pers.	40
— Durata de realizare a investiției	luni	12

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antisismic conform Normativului P 100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se asigură din împrumutul acordat de la Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BIRD) potrivit Legii nr. 40/2007 pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, destinat finanțării Proiectului privind incluziunea socială, semnat la București la 4 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare, asigurat conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările ulterioare, de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și de la bugetul local, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA

din 19 iulie 2011,

definitivă la 19 octombrie 2011,

în Cauza Jarnea împotriva României

Strasbourg

(Cererea nr. 41.838/05)

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă. În Cauza Jarnea împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Egbert Myjer, Ján Šikuta, Ineta Ziemele, Nona Tsotsoria, Kristina Pardalos, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 21 iunie 2011, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 41.838/05 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, care deține și cetățenie americană, Ioan Jarnea (*reclamantul*), a sesizat Curtea la 14 octombrie 2005, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat de F. Oprea, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental Răzvan-Horațiu Radu din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul invocă în mod special obstacolele în calea exercitării dreptului său de acces la dosarul personal întocmit de fostele servicii secrete ale regimului totalitar.

4. La 7 ianuarie 2010, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea.

5. În temeiul art. 29 § 1 din Convenție, admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT**I. Circumstanțele cauzei**

6. Reclamantul s-a născut în 1940 și domiciliază în București.

7. Începând din 1961, pe când era student, acesta a fost pus sub supraveghere secretă de către serviciile secrete ale regimului totalitar instaurat în România, cunoscute sub denumirea de Securitate.

A. **Cererea depusă la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității**

8. La 13 februarie 2001, reclamantul s-a adresat Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (denumit în continuare CNSAS), organism creat prin Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste și a solicitat acces la propriul dosar întocmit de Securitate.

9. La 19 aprilie 2001, Serviciul Român de Informații (denumit în continuare SRI) a predat CNSAS un dosar personal al reclamantului.

10. La 29 mai 2001, CNSAS l-a informat pe reclamant că a fost identificat un dosar cu numele său și că îl putea consulta.

11. Reclamantul a consultat dosarul la 27 iunie, 13 iulie, 14 august și, respectiv, 16 noiembrie 2001.

12. Dosarul care i-a fost prezentat pentru consultare avea 4 foi, dintre care două erau numerotate 355 și 356.

13. Unul dintre documentele predate, o notă de două pagini intitulată „nota nr. 5” și având numărul de pagină 355, conținea o descriere a activităților reclamantului din data de 6 octombrie 1965. Nota începea cu o descriere detaliată a chipului și corpului reclamantului. Nota era însoțită de o fotografie și continua cu descrierea minuțioasă a activităților reclamantului de la ora 9,30 până la ora 15,50. Locurile exacte ale traseului reclamantului erau indicate, precum și timpul petrecut în fiecare loc. Printre altele, nota semnala trecerea sa pe la școala politehnică, unde era student, pe la o librărie, timp de 10 minute, pe la casieria unui cinematograful unde a cumpărat un bilet pentru filmul „A trecut o femeie”, pe care l-a vizionat până la sfârșit, după care a luat autobuzul pentru a se întoarce acasă.

14. Unul dintre celelalte documente înmânate era o decizie administrativă datată 27 octombrie 1966, care includea o secțiune denumită „tabel anexă”. Decizia dispunea păstrarea în arhive a dosarului referitor la reclamant, menționând pe scurt „materialul compromițător”, respectiv că, „în cursul anului 1965, [reclamantul] a vizitat legația engleză”.

15. Mențiunea scrisă de mână, „fișă + căut. [sau cart.]”, apărea în partea de sus stânga a paginii cu nr. 355. Potrivit reclamantului, al doilea cuvânt din mențiunea respectivă, „cart.”, ar fi abrevierea cuvântului „cartotecă”.

16. Considerând că dosarul său nu era complet, având în vedere numerotarea paginilor și absența unor mențiuni esențiale, precum perchezițiile domiciliare la care fusese supus, reclamantul a depus mai multe cereri la CNSAS în care se plângea de aceste aspecte și contesta conținutul dosarului său. Totodată, reclamantul a solicitat ca CNSAS să ateste, printr-un document oficial, faptul că dosarul său nu era complet și că informațiile incluse acolo erau „denaturate”.

17. La 7 ianuarie 2002, CNSAS i-a răspuns că nu era în măsură să se pronunțe asupra alegerii conform cărora cel puțin 354 de pagini lipseau din dosarul său, pe motiv că SRI îi predase un dosar care nu avea decât cele 4 pagini pe care le-a putut consulta.

18. Reclamantul a reiterat contestațiile. La 18 iunie și 1 octombrie 2002, CNSAS i-a răspuns că dosarul îi fusese predat de SRI și că, referitor la alegerile privind caracterul incomplet și denaturat al informațiilor din dosar, considera că era vorba despre „convingeri personale” ale reclamantului, care „nu erau relevante”.

19. Drept răspuns la contestațiile formulate de reclamant cu privire la mențiunile inexacte din dosarul său, CNSAS i-a răspuns, la 18 decembrie 2003, că nu îi putea indica numele

persoanelor implicate în activitatea de supraveghere, în măsura în care identitatea acestora nu fusese stabilită cu certitudine. CNSAS l-a informat pe reclamant că în arhive nu s-a mai găsit niciun alt document cu informații suplimentare în privința lui. De asemenea, CNSAS l-a informat că Serviciul de Informații Externe și Serviciul de Arhive și Documentare Militară îi comunicaseră că nu aveau dosare care să îl privească.

20. Conform corespondenței din 25 martie 2004, ca răspuns la întrebarea reclamantului referitoare la modalitatea de numerotare a paginilor și conținutul real al dosarului său, CNSAS i-a răspuns că dosarul său a fost predat de SRI și conținea doar cele 4 foi după care putuse face copii în urma consultării.

21. Reclamantul a solicitat o audiență în fața Colegiului CNSAS. Potrivit afirmațiilor sale, audiența a avut loc la 11 noiembrie 2004 și a fost înregistrată, însă nu a obținut niciodată înregistrarea respectivă.

B. Acțiunea în contencios administrativ

22. La 15 aprilie 2004, reclamantul a introdus în fața Curții de Apel București o acțiune împotriva CNSAS și SRI pentru constatarea lipsei unor foi din dosarul său și a faptului că dosarul reprezenta un „fals”. Totodată, reclamantul a solicitat ca CNSAS să îi dea un răspuns referitor la ilegalitățile comise în legătură cu dosarul său.

23. În fața curții de apel, SRI a invocat lipsa calității sale procesuale pasive, invocând faptul că trimisese la CNSAS toate documentele referitoare la reclamant. În susținerea acestei excepții, s-a bazat pe corespondența din 25 martie 2004 cu CNSAS.

24. Prin încheierea din data de 10 mai 2004, curtea de apel a admis excepția invocată de SRI și i-a retras calitatea de părât în proces.

25. Prin Hotărârea din 31 mai 2004, curtea de apel a respins acțiunea reclamantului. Bazându-se pe corespondența dintre reclamant și CNSAS, instanța a constatat că acesta din urmă îi pusese la dispoziție toate informațiile referitoare la el aflate în posesia consiliului. Cu privire la susținerile reclamantului referitoare la caracterul incomplet și denaturat al informațiilor incluse, instanța a considerat, în baza corespondenței menționate, că CNSAS nu putea fi considerat responsabil în acest sens.

26. Contestând în special excluderea SRI din procedură, precum și motivele reținute de curtea de apel pentru a-i respinge acțiunea, reclamantul a formulat recurs împotriva hotărârii. Acesta imputa curții de apel refuzul acesteia, prin interpretarea dată dispozițiilor Legii nr. 187/1999, de a sancționa abuzurile regimului anterior.

27. Prin Hotărârea definitivă din 15 aprilie 2005, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins recursul. Înalta Curte a hotărât că excluderea SRI din proces era justificată de art. 20 din Legea nr. 187/1999. În baza aceleiași corespondențe dintre reclamant și CNSAS, Înalta Curte a considerat că CNSAS își îndeplinise obligațiile care decurgeau din legea menționată și că motivele reținute de curtea de apel erau întemeiate. În cele din urmă, Înalta Curte a considerat că reclamantul ar fi putut contesta răspunsurile la corespondența sa în fața Colegiului CNSAS, în temeiul dispozițiilor art. 14 din legea citată.

C. Informațiile obținute de reclamant în urma comunicării prezentei cauze Guvernului

28. Conform scrisorii din 1 aprilie 2010, adresată reclamantului de CNSAS, listele numelor reale ale cadrelor și pseudonimele acestora nu au fost comunicate CNSAS.

29. La 21 aprilie 2010, CNSAS l-a informat pe reclamant că în urma verificărilor în arhive și a primirii unor arhive noi se identificase un microfilm, creat de fosta Securitate, în care numele său apărea pe 67 de pagini. Reclamantul a fost invitat să îl consulte.

30. Din scrisoarea din 22 iunie 2010 adresată de CNSAS agentului guvernamental la Curte reiese că reclamantul a consultat dosarul respectiv la 3 mai 2010. În aceeași scrisoare,

CNSAS preciza că, deși Serviciul de Informații Externe (SIE) menționase că nu a identificat documente referitoare la reclamant, la sfârșitul anului 2006 trimisese totuși la CNSAS un dosar referitor la acesta.

CNSAS a mai precizat în scrisoare că nu era complet exclus să se găsească alte documente întocmite de fostele organe de securitate, inclusiv referitoare la reclamant. Dificultatea identificării dosarelor provenea, potrivit CNSAS, de la numărul foarte mare de dosare primite mai ales în perioada 2005—2006, respectiv 1.601.010 dosare, precum și de la lipsa unor liste de inventar al dosarelor. CNSAS a mai precizat că legea nu impunea niciun termen pentru identificarea dosarelor, dar că, în pofida unor inconsecvențe între răspunsurile primite în timp din partea altor instituții precum SRI și SIE, făcea eforturi să își îndeplinească obligațiile legale.

31. Potrivit reclamantului, conținutul microfilmului era deteriorat în proporție de 85%, astfel încât lectura acestuia era aproape imposibilă.

32. La 23 august 2010, reclamantul a obținut de la CNSAS copia celor 172 de pagini din propriul dosar.

D. Date despre reclamant din dosarul tatălui său întocmit de Securitate

33. Dosarul tatălui reclamantului pus la dispoziție de CNSAS include, printre altele, copia unei scrisori olografe a reclamantului, datată 29 noiembrie 1961 și adresată tatălui său. În scrisoare, reclamantul, care la vremea respectivă își satisfăcea stagiul militar obligatoriu, descria în mod critic condițiile din cazarma în care se afla. „Note de sinteză” ale dosarului fac o amplă referire la scrisoarea reclamantului și concluzionează că reclamantul era nemulțumit de stagiul său militar, că exagera și denatura descrierea condițiilor de viață din cazarmă, făcând remarci negative la adresa cadrelor militare, denumite „inamici din interiorul cazarmii”. Potrivit notelor, atitudinea reclamantului demonstra o educație familială dușmănoasă față de regim.

34. Respectivul note indicau, de asemenea, conținutul scrisorilor adresate reclamantului de tatăl său și corespondența lui cu alte persoane.

II. Dreptul și practica interne relevante

35. Dispozițiile legislative relevante în materie de acces la propriul dosar întocmit de fostele servicii de securitate ale regimului totalitar, precum și dispozițiile referitoare la datele cu caracter personal sunt prezentate în hotărârile *Haralambie împotriva României* (nr. 21.737/03, pct. 31—40, 27 octombrie 2009), *Rotaru împotriva României* [(MC), nr. 28.341/95, pct. 31—32, CEDO 2000-V] și *Petrina împotriva României* (nr. 78.060/01, pct. 17—18, 14 octombrie 2008), precum și în Decizia *Rad împotriva României* [(dec.), nr. 9.742/04, pct. 24—29, 9 iunie 2009].

36. Conform art. 20 din Legea nr. 187/1999, CNSAS a fost însărcinat să primească în gestiune toate documentele privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de această lege, cu excepția celor care privesc siguranța națională. În conformitate cu alin. (2) al respectivului articol, membrii CNSAS au acces neîngrădit la arhivele vizate de lege pe întreaga perioadă în care au fost păstrate de SRI sau de alte instituții. Potrivit art. 20 alin. (3), SRI, Ministerul de Interne, Ministerul Justiției și Ministerul Apărării Naționale, Arhivele Naționale și orice alte instituții care dețin asemenea documente sunt obligate să asigure acest drept de acces și să le predea la cererea Colegiului CNSAS.

37. Practica instanțelor interne în materie de acces la dosarele întocmite de Securitate, precum și un rezumat al secțiunilor relevante din rapoartele anuale ale CNSAS sunt descrise în Hotărârea *Haralambie*, citată anterior, pct. 41—48. Primul raport referitor la activitatea CNSAS pentru perioada 13 martie 2000—31 mai 2002, publicat în 2002, în temeiul art. 7 din Legea nr. 187/1999, arăta că SRI predase CNSAS 3.573 de dosare personale în perioada relevantă. SIE i-a predat 65 de

dosare, iar instanțele militare, 14. La 31 mai 2002, arhivele CNSAS includeau, în total, 3.652 de dosare individuale.

După cum reiese din raportul de activitate anual al CNSAS, SRI a predat CNSAS, pe parcursul anului 2006, 249 803 de dosare individuale. Conform raportului anual al CNSAS publicat în 2008, SRI a predat CNSAS, în 2007, 15.500 de dosare individuale. În același an, Ministerul Justiției a predat, de asemenea, 104.907 de dosare personale, clasate anterior în arhivele instanțelor militare din București, Timișoara, Iași și Cluj.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

38. Reclamantul denunță o încălcare a dreptului său la viață privată, din cauza împiedicării exercitării dreptului său de acces la dosarul întocmit de fosta Securitate și deținut de serviciile secrete, drept recunoscut prin Legea nr. 187/1999. Acesta s-a plâns de caracterul incomplet al dosarului, de numai 4 pagini, și de lipsa de credibilitate a anumitor informații comunicate de CNSAS. După ce a trăit o viață marcată de temeri și furie pentru că era urmărit de serviciile secrete ale fostului regim totalitar, acesta reclamă dreptul de acces la toate informațiile colectate de servicii în privința sa. În plus, reclamantul reproșează instanțelor faptul că nu a fost luat în considerare rolul SRI și al altor servicii de informații în gestionarea și predarea arhivelor fostei Securități CNSAS și refuzul de a examina răspunderea SRI, considerând că acesta nu putea fi părât în proces. În fine, reclamantul denunță durata nerezonabilă a demersurilor sale pe lângă CNSAS, care au condus la identificarea unui microfilm cu informații personale care i-a fost prezentat abia în 2010, ulterior comunicării cererii.

El invocă art. 8 din Convenție, care prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

39. Guvernul contestă aceste argumente.

A. Cu privire la admisibilitate

40. Curtea constată că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea subliniază că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Cererea trebuie declarată așadar admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

41. Reclamantul susține că Legea nr. 187/1999 nu a fost respectată nici de CNSAS, nici de serviciile de informații care dețineau arhivele fostei Securități, în ceea ce privește dreptul său de acces la propriul dosar, și denunță atitudinea lor evazivă față de cererile sale timp de peste 9 ani. Acesta consideră că, în cazul unei imposibilități obiective de prezentare a anumitor documente incluse în dosarul respectiv, ar fi trebuit să fie informat despre motivele imposibilității respective.

42. Potrivit reclamantului, mențiunea de pe pagina 355 (*supra*, pct. 15), precum și direcția responsabilă de dosarul său, respectiv direcția de investigații, indică faptul că a fost supus unei activități sistematice de informare cu privire la persoana sa, incluzând supravegherea continuă a corespondenței sale și a convorbirilor sale telefonice. Drept urmare, consideră că era imposibil ca dosarul său să conțină doar cele două foi numerotate 355 și 356.

43. Reclamantul denunță totodată lipsa unei liste de inventar al documentelor din dosarul personal, în condițiile în care, în opinia sa, păstrarea dosarelor Securității era strict reglementată înainte de 1989 și excludea o astfel de omisiune. În opinia reclamantului, absența s-ar datora intenției de a ascunde

trecutul ori chiar distrugerii fișelor de informații care puteau dezvălui identitatea agenților Securității care și-au păstrat funcțiile în cadrul serviciilor secrete posttotalitare. Acesta denunță totodată refuzul CNSAS și al serviciilor secrete de a recunoaște dispariția sau distrugerea documentelor din dosarul său, precum și refuzul CNSAS de a explica inconsecvența informațiilor oferite în raport cu numerotarea paginilor.

44. Guvernul observă că, spre deosebire de situația reținută de Curte în Hotărârea *Haralambie*, citată anterior, reclamantul a putut consulta propriul dosar încă din 2001. În această privință, Guvernul consideră că prezenta cauză se apropie mai mult de Cauza *Rad*, citată anterior.

45. Referitor la eventualele falsuri și caracterul pretins incomplet al dosarului, Guvernul arată că instanțele naționale au considerat că acestea nu puteau fi imputate CNSAS. În plus, acesta face trimitere la Hotărârea *Haralambie* (citată anterior, pct. 97), în care Curtea nu s-a considerat în măsură să adopte o poziție cu privire la eventuala existență a altor documente referitoare la reclamant.

46. Pe de altă parte, Guvernul susține că Legea nr. 187/1999 reglementează suficient de precis accesul la dosarele personale întocmite de fosta Securitate.

47. Guvernul precizează, de asemenea, că CNSAS s-a confruntat cu un obstacol obiectiv în cadrul rolului său de a acorda persoanelor interesate acces la dosarele fostei Securități, respectiv imposibilitatea de a garanta că toate documentele existente în dosare înainte de 1989 fuseseră păstrate de serviciile secrete.

48. În observațiile sale suplimentare din 2 iulie 2010, Guvernul face trimitere la scrisoarea CNSAS din 22 iunie 2010, care precizează că dificultatea identificării dosarelor provenea din numărul foarte mare de dosare primite mai ales în perioada 2005—2006, respectiv peste 1.600.000 de dosare, precum și din lipsa unor liste de inventar al dosarelor. Ținând seama de acești factori obiectivi, accesul reclamantului la documentele din propriul dosar a fost asigurat în cel mai scurt termen posibil.

49. În observațiile sale suplimentare din 3 septembrie 2010, Guvernul precizează că reclamantul a primit la 23 august 2010 copia celor 172 de pagini din propriul dosar, ceea ce demonstrează că CNSAS a făcut eforturi pentru a găsi dosarul integral.

2. Motivarea Curții

50. Curtea a hotărât deja că interesul reclamantului de a avea acces la conținutul propriului dosar ține de „viața privată” în sensul art. 8 § 1 din Convenție, cu atât mai mult cu cât legislația internă prevedea expres un astfel de acces (a se vedea *Haralambie*, citată anterior, pct. 79, *Rotaru*, citată anterior, pct. 44, și *Rad*, citată anterior, pct. 34). Conform articolului menționat, Curtea a consacrat deja dreptul persoanelor interesate de acces la „toate informațiile relevante și corespunzătoare” care le privesc, printr-o procedură efectivă și accesibilă [a se vedea *Roche împotriva Regatului Unit (MC)*, nr. 32.555/96, pct. 162, CEDO 2005-X, și *Haralambie*, citată anterior, pct. 85, 86 și referințele menționate acolo].

51. În Hotărârea *Haralambie împotriva României*, Curtea a ajuns la concluzia că statul nu a îndeplinit, în circumstanțele cauzei, obligația pozitivă care îi revenea de a asigura reclamantului o procedură efectivă și accesibilă pentru a-i permite accesul la propriul dosar într-un termen rezonabil. Caracterul incomplet al informațiilor oferite nu a fost tratat separat dată fiind constatarea la care Curtea a ajuns deja cu privire la ineficiența procedurii de acces la dosarul personal.

52. Curtea observă că, spre deosebire de Cauza *Haralambie*, citată anterior, în prezenta speță reclamantul a avut acces la o parte din dosarul personal încă din 2001. Având doar 4 foi, din care două erau numerotate 355 și 356, această numerotare, precum și cronologia și conținutul documentelor (*supra*, pct. 12—14) erau de natură să indice că dosarul era mai voluminos decât cele 4 foi prezentate reclamantului. Faptul că reclamantul a primit, la 23 august 2010, o copie a 172 de pagini

suplimentare din dosarul său a confirmat caracterul incomplet al dosarului care i-a fost prezentat în 2001.

53. Curtea amintește constatarea făcută în Hotărârea *Haralambie* (citată anterior, pct. 88—89), respectiv că legislația internă, și anume art. 1 din Legea nr. 187/1999, apoi art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, care a înlocuit-o, consacră dreptul fiecărui cetățean român de a avea acces la propriul dosar întocmit de Securitate și la alte documente și informații care privesc propria persoană. În plus, art. 20 din Legea nr. 187/1999, precum și art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 prevăd că SRI și alte instituții care dețin arhivele în cauză sunt obligate să garanteze dreptul de acces la respectivele dosare și să le predea la cererea CNSAS. Prin aceste dispoziții, legislația internă a instituit în mod formal o procedură administrativă de acces la dosare (a se vedea, de asemenea, Decizia *Rad*, citată anterior, pct. 35 și 42). Această procedură implica intervenția mai multor instituții, începând cu SRI și alte instituții care dețin arhivele în cauză, și a CNSAS, care ar trebui să asigure accesul efectiv al persoanelor în cauză la propriile dosare. Rămâne să se stabilească dacă în cazul reclamantului această procedură a fost efectivă.

54. În speță, începând cu 25 mai 2001, CNSAS l-a informat pe reclamant că a făcut obiectul unor măsuri de supraveghere ale Securității și că s-a identificat un dosar pe numele său, pe care îl putea consulta, ceea ce reclamantul a și făcut în scurt timp. Considerând că dosarul era incomplet, acesta a sesizat CNSAS, apoi instanțele, fără un rezultat satisfăcător pentru el.

55. De asemenea, Curtea observă că abia la 21 aprilie 2010, adică după mai mult de 9 ani de la prima sa cerere din data de 13 februarie 2001 și după ce cererea a fost comunicată Guvernului, CNSAS l-a informat pe reclamant că, în urma verificărilor în arhive și a primirii unor arhive noi, se identificase un microfilm, creat de fosta Securitate, în care numele său apărea pe 67 de pagini. De asemenea, abia la 23 august 2010 a primit copia celor 172 de pagini din dosarul său. În plus, Curtea constată că abia după ce cererea i-a fost comunicată Guvernului reclamantul a obținut un răspuns la obiecția sa privind caracterul incomplet al dosarului la care a avut acces în 2001 (*Haralambie*, citată anterior, pct. 91). Or, reiese din documentele de la dosar că un microfilm conținând numele reclamantului a fost predat CNSAS încă de la finele anului 2006 (a se vedea *supra*, pct. 30).

56. În măsura în care cauza întârzierii s-ar datora nerespectării de către serviciile secrete a obligațiilor de a transfera arhivele în cauză CNSAS, Curtea observă, ca și în Cauza *Haralambie* (citată anterior, pct. 92), că, dacă inițial legea nu prevedea un termen pentru realizarea transferului, în urma unei modificări legislative survenite în 2006 s-a stabilit un termen de 60 de zile pentru transferul arhivelor.

Astfel, Curtea constată că durata procedurii administrative în cauză a depășit cu mult termenul impus de legea din 2006. Or, dacă organul legislativ a stabilit un termen de 30 de zile pentru ca CNSAS să răspundă persoanelor în cauză și, în urma modificării legii în 2006, un termen de 60 de zile pentru ca SRI și alte instituții în cauză să predea respectivele arhive, este foarte evident că, în opinia sa, o astfel de procedură trebuia desfășurată cu o celeritate deosebită (*Haralambie*, citată anterior, pct. 93, și, *mutatis mutandis*, *Gunes împotriva Franței*, nr. 32.157/06, pct. 26, 20 noiembrie 2008).

57. Referitor la argumentul Guvernului conform căruia, cel puțin într-o anumită perioadă, microfilmul prezentat reclamantului în 2010 era de negăsit, Curtea observă că CNSAS era în posesia lui încă de la finele anului 2006 (*Haralambie*, citată anterior, pct. 94).

58. În plus, deși Curtea poate accepta faptul că numărul mare de dosare transferate — peste 1.600.000 de dosare în 2005—2006, potrivit scrisorii CNSAS din 22 iunie 2010 — sau deficiențele sistemului de arhivare, precum și absența listelor de inventar al dosarelor respective ar putea justifica un interval de

timp în procesarea cererilor de acces la documente, acestea nu pot justifica totuși o întârziere de 9 ani din partea instituțiilor în cauză pentru soluționarea cererii reclamantului referitoare la caracterul incomplet al dosarului său prezentat în 2001 (*Haralambie*, citată anterior, pct. 95).

De altfel, Curtea constată că instanțele naționale au refuzat nu numai să angajeze, ci chiar să examineze eventuala răspundere a SRI în legătură cu lipsa de diligență invocată la predarea dosarelor, deși reclamantul avea un temei legitim să considere că SRI, care deținea arhivele respective înainte de a le preda autorității responsabile, CNSAS, era în măsură să ofere explicații privind documentele lipsă. În plus, conform jurisprudenței constante a instanțelor naționale, acțiunile împotriva SRI au fost respinse din cauza lipsei calității procesuale pasive a SRI (*Haralambie*, citată anterior, pct. 41—43), astfel încât orice demersuri ulterioare pe lângă această instituție erau zădărnice.

59. În fine, Curtea observă că, în decursul acestei perioade, reclamantul a primit răspunsuri evazive și incoerente (a se vedea *supra*, pct. 17—18, 20 și 29—30). Acestea nu ofereau niciuna dintre explicațiile prezentate de Guvern în fața Curții, în special în raport cu scrisoarea CNSAS din data de 22 iunie 2010. Această scrisoare a fost adresată agentului guvernamental la Curte, nu direct reclamantului.

60. Ținând seama de cele de mai sus, Curtea consideră că statul nu și-a îndeplinit obligația pozitivă pe care o avea, aceea de a oferi reclamantului o procedură efectivă și accesibilă care să îi permită accesul într-un termen rezonabil la toate informațiile relevante referitoare la persoana sa, care fuseseră strânse de fosta Securitate și care se aflau încă în posesia autorităților publice (a se vedea *Haralambie*, citată anterior, pct. 96, și, *mutatis mutandis*, *Roche*, citată anterior, pct. 166—167, și, *mutatis mutandis*, *Kenedi împotriva Ungariei*, nr. 31.475/05, pct. 48, 26 mai 2009).

Prin urmare, a fost încălcat art. 8 din Convenție.

II. Cu privire la celelalte capete de cerere

61. În cererea inițială, reclamantul invoca de asemenea art. 10 din Convenție, denunțând caracterul incomplet și fals al informațiilor din propriul dosar. Invocând art. 17 din Convenție, acesta s-a plâns de faptul că instanțele au admis excepția ridicată de SRI cu privire la lipsa calității procesuale pasive.

Citând art. 6 din Convenție, reclamantul s-a plâns totodată de faptul că instanțele nu au interogat CNSAS și SRI și de faptul că nu au ținut seama de înregistrarea audienței la Colegiul CNSAS.

62. Ținând seama de constatarea Curții de la pct. 60, *supra*, cu privire la ineficiența procedurii de acces la propriul dosar, aceasta consideră că nu este necesară examinarea separată a celorlalte capete de cerere ale reclamantului (*mutatis mutandis*, *Haralambie*, pct. 97).

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

63. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

64. Reclamantul solicită 400.000 de euro (*EUR*) pentru prejudiciul moral pe care l-ar fi suferit ca urmare a nerespectării dreptului său de acces la propriul dosar întocmit de Securitate. În opinia sa, timp de peste 10 ani de la adoptarea legii privind accesul la acest tip de informații, dreptul său de a recupera informații esențiale despre persecuțiile îndurate de el și de familia sa s-a dovedit iluzoriu. În fine, acesta consideră că a suferit un prejudiciu ca urmare a riscurilor practicii administrative a CNSAS și serviciilor de informații care dețineau arhivele fostei Securități în legătură cu persoana sa.

65. Guvernul susține că persoana în cauză nu a suferit un prejudiciu moral, ținându-se seama de eforturile făcute de

autorități pentru a răspunde cererii sale de acces la propriul dosar. În ceea ce privește suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral, Guvernul consideră că este excesivă, având în vedere jurisprudența Curții în materie, sumele acordate variind între 2.000 și 8.000 EUR.

66. Curtea consideră că deficiențele procedurii de acces la propriul dosar și mai ales faptul că au trecut mai mulți ani până când a avut în sfârșit acces la dosar au cauzat reclamantului suferințe și o stare de incertitudine care nu pot fi compensate printr-o simplă constatare a încălcării. Pronunțându-se în echitate, astfel cum prevede art. 41, Curtea îi acordă 5.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

67. De asemenea, reclamantul solicită 782,20 lei românești (RON) pentru cheltuielile efectuate în fața Curții.

68. Guvernul solicită Curții să nu acorde nicio sumă în acest sens.

69. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de documentele de care dispune și de jurisprudența sa, Curtea consideră că este rezonabil să acorde reclamantului suma de 200 EUR.

C. Dobânzi moratorii

70. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA,

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 8 din Convenție;
3. hotărăște că nu este necesar să examineze celelalte capete de cerere formulate de reclamant;
4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

- (i) 5.000 EUR (cinci mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
- (ii) 200 EUR (două sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;

b) că de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu 3 puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 19 iulie 2011, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

În conformitate cu art. 45 § 2 din Convenție și art. 74 § 2 din regulament, opinia separată a judecătorului Ziemele este anexată la prezenta hotărâre.

Opinia concordantă a doamnei judecător Ziemele

1. Prezenta cauză urmărește să stabilească dacă guvernul pârât și-a respectat obligația pozitivă de a garanta accesul reclamantului la propriul dosar, care conținea informații strânse de serviciile secrete în timpul regimului totalitar din România.

2. Mă raliez fără rezervă la concluzia Curții din această speță. Aș dori doar să completez raționamentul Curții într-o privință. Curtea face trimitere la legislația internă relevantă (pct. 53 din hotărâre), care recunoaște dreptul oricărui cetățean român de acces la documente confidențiale ale vremii respective. În speță, reclamantul nu a putut consulta propriul dosar decât în parte, nu în integralitate. Abia ulterior i-a fost recunoscută această ultimă posibilitate (pct. 55 și 58). Deși admite că arhivarea unui mare volum de documente poate necesita timp, Curtea nu consideră mai puțin excesiv termenul scurs în speță pentru a da curs cererii reclamantului.

3. Aș dori să adaug că, dincolo de obligațiile impuse de legislația națională și de cea specifică, referitoare la dreptul la respectarea vieții private în interpretarea dată de Curte (*supra*, pct. 1), o obligație mai generală revine statelor în cadrul tranziției de la un regim totalitar la un regim democratic: este vorba despre conservarea arhivelor care înregistrează trecutul, precum și modul de funcționare a regimului totalitar. Obligația este valabilă față de societate în ansamblul ei, dar și față de fiecare dintre membrii acesteia. Așa cum se poate citi în „Setul actualizat de principii pentru apărarea și promovarea drepturilor

omului prin lupta împotriva impunității”, emise de Organizația Națiunilor Unite (ONU Doc. E/CN.4/2005/102/anexa 1): „Cunoașterea de către un popor a istoriei oprimirii sale aparține patrimoniului său și, ca atare, trebuie conservată prin măsuri corespunzătoare în numele obligației aparținând statului de a conserva arhivele și celelalte mijloace de probă referitoare la încălcările drepturilor omului și dreptului umanitar și de a contribui la dezvăluirea acestor încălcări. Aceste măsuri au ca obiectiv să salveze de la uitare memoria colectivă, în special pentru a se apăra împotriva dezvoltării unor teze revizioniste și negaționiste.” În raport cu aceste considerente, argumentul privind deficiențele sistemului de arhivare poate avea un rol foarte limitat. Statul are, într-adevăr, o obligație foarte specială, aceea de a administra corespunzător și de a conserva efectiv arhivele fostelor servicii de securitate pentru a permite societății să avanseze, odată încheiată documentarea clară a regimului anterior. Pentru mine, prezenta cauză, ca și celelalte cauze având originea în fapte identice sau asemănătoare, prezintă implicații care depășesc dreptul individului în cauză. Este important ca Curtea să recunoască acest element, precum și principiul dreptului inalienabil al fiecărui popor de a cunoaște adevărul despre trecutul său (*mutatis mutandis*, *Asociația „21 Decembrie 1989” și alții împotriva României*, nr. 33.810/07 și 18.817/08, pct. 144, 24 mai 2011, nedefinitivă), principiu care este fundamental pentru statul pârât și societatea acestuia.

RECTIFICĂRI

La Decretul nr. 652/1997 privind conferirea medaliei „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 16 ianuarie 1998, se face următoarea rectificare:

— în anexă, în loc de: „*Nicolae C. Nicolae*” se va citi: „*Neculae C. Neculae*”.

★

La Regulamentul de acreditare a producătorilor de energie electrică din surse regenerabile de energie pentru aplicarea sistemului de promovare prin certificate verzi, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 42/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 1 noiembrie 2011, se face următoarea rectificare:

— în anexa nr. 11, la pct. 3, în tabelul nr. 2, la denumirea coloanei 7, în loc de: „*Biomasă — reziduuri biologice și culturi energetice — cogenerare*” se va citi: „*Biomasă — reziduuri biologice — cogenerare*”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 529410